

שהרי הותר מן התורה [ומ"מ לא נהנים ממנו מדרבנן]. לרבי, יש בו דין מעילה עד שיתן מתנותיו (-) מתן שבע (רש"י). ובקרבן אורה צדד בדעת הרמב"ם שלרבי יש בו מעילה עד לאחר מתן בהונות).
יש מי שכתב שאין דין מעילה בשמן הבא בפני עצמו, אלא כשבא עם האשם (מין ר"ז הלוי.
ואין הדבר מוסכם).

פיגול באשם; לחכמים אין חייבים משום פיגול על לוג השמן (כיון שיכול לבוא בנפרד מן הזבח, ואז אין הדם מתירם אלא מתנות השמן עצמו הן המתירות, כנ"ל). ולר"מ, אם בא הלוג עם הזבח – יש בו חיוב פיגול. (הלכה כחכמים, כנ"ל).
חישב בשעת הזאת השמן לאכלו חוץ לזמנו; רב יוסף אמר בתחילה שלדעת רבי – פיגול, שהרי המתנות הן המתירות וכמי שפיגול בזריקת הדם. ואולם רב ירמיה תמה וחלק, שאין מפגלים אלא בדם או בקומץ, ולא בשמן.

ג. כל קרבנם – לרבות לוג שמן של מצורע, הגם שאינו 'מן האש' – ניתן הוא לכהן לאכילה.
לכל מנחתם – לרבות מנחת העומר ומנחת קנאות ששייריהם ניתנים לכהן לאכילה, הגם שבאות להתיר / לבירור עוון, והייתי אומר שכיון שאינן באות לכפרה, אינם בכלל ואכלו אותם אשר כפר בהם).
ולכל חטאתם – לרבות חטאת העוף. ואין אומרים, נבילה היא ואסורה באכילה שהרי לא נשחטה אלא נמלקה.
ולכל אשם – לרבות אשם נזיר שהוא בא להכשיר (-להתחלת נזירות טהרה) ולא בא על חטא מסוים. [וכן אשם מצורע – אלא ששם נכתב בפירוש במקומו שנאכל לכהנים].
אשר ישיבו – זה גזל הגר.
לך הוא – שלך יהא, אפילו לקדש בו את האשה.

דף מה

ע. א. מהם הדינים המיוחדים לקדשי עכו"ם, ומה מקורם?
ב. דברים שאין להם מתירים – האם חייבים עליהם משום 'נותר' וטמא?
ג. מה המשותף לפסולים נותר ופיגול שאין בפסול טומאה, ומה המשותף לנותר ולטומאה שאין בפיגול?
א. לדברי רבי שמעון, קדשי עכו"ם אין חייבים עליהם משום אכילת פיגול, נותר וטמא. (נאמר בטומאה בני ישראל, וממנה למדים ממנה בגזרה שוה לנותר, ומנותר למדים בג"ש לפיגול).
השוחטם (והמעלם. ספרי; רמב"ם) בחוץ – פטור (שנאמר בפרשת שחוטאי חוץ בני ישראל (הר"ם בשיטמ"ק).
ובספרי דרשו מפן תעלה עלתיד – ולא עולות עכו"ם).
אין בהם מעילה (חטא חטא מתרומה שנאמר בה בני ישראל), אבל אסור להנות מהם מדרבנן. ודוקא בקדושת מזבח שהיא קדושת הגוף, אבל קדושת בדק הבית (שהיא קדושת דמים ואינה דומה לתרומה) – יש בה מעילה.
לפירוש אחד בתוס', דלא כרש"י, אלו הם דברי רבי יוסי, אבל לרבי שמעון בכל אופן אין בהם מעילה.
אין עושים תמורה (שהוקשה תמורה למעשר בהמה, ואין עכו"ם מביאים מעשר בהמה לפי שאינם בקרבנות חובה. ובמסכת תמורה מיעטו עכו"ם מבני ישראל האמור בפרשת תמורה (עפ"י תוס').
אין חילוק אם העכו"ם עצמו אמר 'הרי זו תמורה' או אמר לישראל להמיר – בכל אופן אין חלה התמורה (תוס' ריש תמורה; זבח תודה).

ואין מביאים נסכים אבל קרבנם טעון נסכים. (ואם שלח דמי נסכים עם קרבנו – יקרבו משלו, ואם לאו – קרבים משל צבור (רש"י ועוד).

אמר רבי יוסי: בכלם רואה אני להחמיר, כקדשי ישראל.

ומודה ר' יוסי לענין ריצוי צייץ על עוון טומאה, שאינו בקדשי עכו"ם, דלאו בני הרצאה נינהו.

א. הרמב"ם פסק הלכה כר' שמעון, מלבד לענין שחוטי חוץ פסק (בסוף הל' מעה"ק) כר' יוסי

שחייבים עליהם. (וע' בכס"מ ובשאר מפרשים טעם הדבר). ודוקא כשהקדיש עכו"ם בארץ ישראל,

אבל בחו"ל – המקריבם בחוץ פטור (ספרי). ומ"מ מדרבנן אסור (זבח תודה).

ב. הקדיש עכו"ם הקדיש קרבן על מנת להקריבו לחוץ – כך היא מצוותו ואין שייך אסור בדבר

משום 'חוץ' אלא מדרבנן, ואולי יש בזה משום בל תוסיף. אין הנידון בסוגיא אלא

כשהקדיש ע"מ להקריבו בפנים (עפ"י חזו"א קמא מא, יד).

ג. אפשר שלשיטת התוס' להלכה יש בקדשי עכו"ם מעילה (ע' זבח תודה).

ד. יש מי שכתב שעכו"ם שהפריש קרבן כדי שיתכפר בו ישראל – מועילים בו אף לרבי שמעון

(עפ"י אחיעזר י"ד מה, א. והעיר על קצוה"ח (ר, א), שנראה מדבריו שתלוי הדבר במקדיש ולא במתכפר).

ה. קדשי בדיק הבית של עכו"ם, מועילים בהם לדברי הכל. ולפי פירוש אחד בתוס', לדעת החולקים

על רבי יוסי, אפילו בקדשי בדיק הבית אין מעילה (וע' קצות החשן ר, א וקובץ שעורים

ב"ב רצה).

הקרבנות הבאים מן הנכרים ושאנים באים – ע' בפירוט במנחות עג.

ב. דברים שאין להם מתירים, חייבים עליהם משום 'נותר' ו'טמא' כדברים שיש להם מתירים (ויגזרו מקדשי

בני ישראל... אשר הם מקדשים ל'). חוץ מן הדם. ואולם אין חייבים אלא בדבר שהוכשר ליקרב (אשר

יקרב); בדבר שיש לו מתירים עד שייקרבו מתיריו, ובדבר שאין לו מתירים – עד שיקדש בכלי.

יש מי שכתב שאין בקומץ ובלבונה חיוב נותר וטמא אלא משעלו על המזבח ומשלה האור

ברובם, אבל קודם לכן לא, שעדיין אין הרצאה. ואולם מנחת כהנים וכד' שאינם מחוסרים

הרצאה, חייבים עליהם משום נותר וטמא (עפ"י משנה למלך פסוה"מ יח, ז בדעת רבנו תם). ויש

חולקים (עתוס' לעיל מג. סד, ה הקומץ. וכן תמה על המל"מ החנון-איש יב, ט).

לדברי רבי שמעון, דברים שאין דרכם להאכל, כגון עצים לבונה וקטורת – אין חייבים עליהם משום

טומאה. והכמים חולקים (והבשר – לרבות).

ג. נותר ופיגול לא הותרו מכללן כטומאה שהותרה בציבור; אין הציץ מרצה עליהם; שניהם טהורים; שניהם

פסולם שייך לזמן; שניהם פסולם בקרב ולא במקריב.

נותר וטמא – שניהם פסול הגוף ולא פסול מחשבה; אין זריקת הדם מביאם לידי הפסול, שלא כפיגול

שאינו נקבע אלא בזריקה; ובשניהם נאמר חילול (כן פרש"י. ור"ח פרש, ששניהם שייכים בחתיכה אחת

ולא דוקא בקרבן כולו).

דף מו

עא. א. דם קדשים, מה דינו לענין חיוב מעילה, נותר, טמא ופיגול?

ב. אלו דברים שנעשית מצוותם ודינם בגניזה ויש בהם מעילה?

ג. דברים שאין דרכם להאכל – מה דין האוכלם כשהם טמאים או כשגופו טמא?